

Barbara Cartland

Armastuse orjuses

Barbara Cartland
The Slaves of Love
1976

Esmakordselt eesti keeles.

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell

Toimetanud Jana Kuremägi

Korrektor Inna Viires

© 1976 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2004 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10355

ISBN 978-9949-20-087-0

1. peatükk

1855

*G*alopeerides üle künkliku maapinna, mis kirka rohu ja lilledega moodustas ereda kontrasti tumedate küpresside taustal, tundis lord Castleford sügavat rahulolu.

Pärast nädalatepikkusi reise, diplomaatilisi kohtumisi ja memorandumeid oli tõeline rõõm tunda end vabana ja hetkeks kõigest eemal viibida.

Oli päikseline suvepäev, õhk oli kristallselge ning hobust valjaist peatuma sikutades vaatas lord Castleford alla linnale, kuhu minevikus oli kogu tsiviliseeritud maailm kokku kogunud teadmised, kunsti, rikkuse ja hiilguse.

Osa Konstantinoopoli hiilgusest oli tuhmunud, kuid kaugelt vaadatuna andsid kuplite ja tornide sära, marmorsammaste read, uhked paleed parapettide ja skulptuuridest tulvil kullatud rõdudega ikka veel kujutlustele toitu.

Lord Castlefordi viimasest külaskäigust Türgi oli möödu-

nud mitu aastat ja vaadates nüüd päikesest üleujutatud pealinna, leidis ta, et Konstantinoopoli tõeline ilu peitus tema vetes.

Kohast, kus ta seisis, tundus, et kõikjal oli vesi, selge ja sinine, voolamas sädeledes rahulikku Marmara merre.

Põhjas oli kitsas Bosporuse väin, mis kubises pargastest, suurematest või väiksematest sõude- ja aurupaatidest ning vägesid Krimmi viivatest Briti, Prantsuse ja Türgi sõjalaevadest.

Tema all laius oma sädelevas kauniduses Kuldsarve laht, mis läbis linna kõige tihedamini asustatud osa ja andis oma pärase ning kauni sireduse kõigele, mida puudutas.

Mõeldes all laiuvale linnale, meenus lord Castlefordile, et ta polnud veel ostnud kingitust oma võõrustajale, hiljuti aadliseisusesse tõstetud Briti suursaadikule lord Stratford de Redcliffe'ile.

Lord Castleford oli kavatsenud talle kingituse tuua Pärsias, kus ta oli erisaadikuna šahhi juures viibinud.

Aga Teheranis oli tal aega tegelikult väga vähe olnud ning pakutu oli talle tundunud liiga tavalise ja labasena, et olla väarikaks kingituseks auväärsele, autokraatlikule ja üleüldiselt imetletud Suurele Elchile*, kes oli reforminud Ottomani impeeriumi.

Lord Stratfordil oli külluses tikitud kaftaneid, kalliskividega kaunistatud käepidemetega mõõku või kuldbrokaatkangaid ja lord Castleford otsis midagi unikaalset mehele, keda ta imet-

* Sellise austava tiitli omistasid türklased tollal suursaadikuile (tõlkija).

Armastuse orjuses

les üle kõige ja kes, nagu ta pidevalt kordas, oli talle õpetanud kõik, mida ta diplomaatiast teadis.

Hetkelise tuju ajal otsustas ta nüüd üksinda väljas olles otsida mõnd aaret, mis on peidus kullassepa või hõbesepa poekestes, mida paljud tulihingelised koguvad, kes Konstantinoopolit külastasid, ei olnud veel avastanud.

Talle meenus üks koht, kust ta oma eelmisel külaskäigul leidis mälestusesemeid nondest kaugetest aegadest, kui kreeklased ja roomlased praeguse Türgi aladele oma jälgi jätsid.

Paljud nende aarded olid salamisi varjule pandud või hauakambrites peidus, kuni mõni varas või väljakaevaja nad päevalgele tõi.

“Peab olema midagi, mida lord Stratford tõeliselt hindaks,” pomises lord Castleford endamisi.

Pöörates hobuse tagasi maailma kõige kaunima pealinna poole, hakkasid talle silma paljud linna uhkeimad monumendid.